

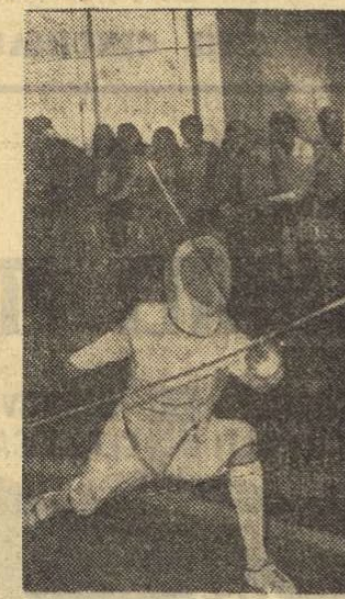
SCRIMA ROMÂNEASCĂ — PE PRIMELE TREPTE

(Urmare din pag. 1)

altora mai avansate, de unde ar rezulta, de bună seamă, multe elemente capabile să se afirme. Federația de resort, cu sprijinul larg al conducerii mișcării sportive face toate eforturile pentru a determina mutații calitative la nivelul tuturor centrelor de scrimă din țară.

Dintre cele trei probe ale scrimei, fără îndoială că floarea — cea feminină mai ales — s-a impus a atenției în marile competiții internaționale. La C.M. de seniori de la Moscova (1966) — de pildă — una dintre reprezentantele României, Ecaterina Iencic a urcat pe podium, fiind medaliată cu o bronz. Aceeși medalie o va aduce în treză echipă — la C.M. de seniori de la Montreal (1967), precum și la J.O. din Mexic (1968). A fost, cum au și afirmat o serie de specialiști străini, un fel de semnal care avea să anunțe marea performanță a echipei feminine de floare a României — LOCUL I și MEDALIA DE AUR LA HAVANA, IN 1969. Tot atunci, în capitala Cunei, Ileana Drimbă completa colecția de trofee a delegației române cu un argint la individuale. În fine, anul trecut la Ankara, încă o medalie (de bronz) obținută de floretiste, prin Olga Szabo. Toate aceste succese, care plasează floarea feminină românească pe o poziție frunțată în ierarhia mondială, nu fac decât să confirme AUTENTICITATEA ȘCOLII ROMÂNIEȘTE DE SCRIMA, ÎNALȚUL EI GRAD DE MATURITATE COMPETITIVĂ. Au fost însă și alte ocazii intermediare de a completa „cartea de vizită” a floretistelor române. Principala

— Cupa campionilor europeni — în care sportivele noastre au ocupat locul I, în anul olimpic și locul II, în 1969. Tot în 1969, Ileana Drimbă cucerea Trofeul Martini, acest veritabil test individual european. În fine, într-o altă competiție care tinde să intre în tradiția și circuitul marilor întreceri europene — Campionatele Balcanice — românele dețin ferm întâietatea, încă de la ediția inaugurală (1968).

Ileana Drimbă și Suzana Ardeleanu, două din stelele floretei feminine românești

O serie de satisfacții ne-au oferit și floretistii. Cel mai răsunător succes l-au realizat la C.M. de seniori de la Montreal: locul I pe echipe, după un final senzațional în care trei dintre favorite — în ordine, Franța, Polonia și U.R.S.S. — n-au putut rezista 4-ului floretistilor români. ACELAȘI LOC VA FI OBTINUT ȘI LA J.O. DIN MEXIC, LA INDIVIDUALE. Și în continuare trăgătorii noștri la această probă se vor men-

ține în plutonul frunțat, obținând la mondialele de la Havana și Ankara, locul 3. Așadar, O CONSTANTĂ VALORICĂ COMPARATIVĂ ÎN SCRIMĂ și pe care o vor demonstra și la C.C.E., printr-un meritat loc 2 (1968) și două locuri 3 (1966 și 1967). Urmind exemplul floretistelor, la Campionatele Balcanice băieții s-au impus cu autoritate cucurind — cu excep-

Ștefan Ardeleanu și Ștefan Chitu, două din stelele floretei masculine românești

ția probei pe echipe, anul trecut — toate medalile de aur.

În cincinalul care s-a încheiat, opțiuni pentru rezultate care să-i scoată definitiv din anonimat au făcut și reprezentanții celorlalte probe, spada și sabia. Sabrierii, mai ales, au avut prilejul să ateste frumusețea lor sportivă, cu prilejul C.M. din Cuba, unde s-au situat pe locul 5 (desp, între finaliste), după o dispută finală comentată cu trăgătorii italieni, clasați cu un loc mai sus, dar la capătul a două meciuri egale, câștigate doar la tușavagă. Rezultatul este notabil, dacă ținem seama că din 1959 trăgătorii de la această probă n-au mai semnat prezența la un campionat mondial. Locuri în rândul primelor șase echipe au fost ocupate și la C.C.E., în timp ce la Campionatele Balcanice sabrierii români se impun cu regularitate, alături de cei bulgari.

Nu mai în cazul spadasiilor, rezultatele de răsunet se lasă, deocamdată, așteptate. Dubiul succes — la individuale și echipe — obținut în noiembrie anul trecut, la Campionatele Balcanice, pare însă să alunge umbrele îndoielilor.

Cincinalul trecut ne-a oferit satisfacții și cu prilejul unor ediții ale C.M. de tineret. La Viena, în 1966, floretistii români obțin două pres-

tigioase locuri pe podium — 1 prin Ștefan Ardeleanu și 3 prin Mihai Tiu. Și tot la ediția vieneză a competiției, spadasiul Anton Pongrat s-a situat printre finaliști (locul 4). Cu experiența acumulată acolo, Pongrat a dominat ediția anului 1967 de la Teheran, cucurind medalia de aur. Londra — 1968 a prilejuit Adrianei Moroșan situarea între finaliști, în timp ce Genova — 1969 a adus în prim plan, doi dintre tinerii sabrieri români, pe Dan Trimiuciu (medalia de argint) și Dan Popescu (locul 4).

Există, așadar, convingerea că primele noastre garnituri pot avea mine trăgători capabili să le asigure un schimb cel puțin la fel de virtuos. În acest context ne facem datoria să semnalăm faptul că antrenorii loturilor (Gheorghe Matei — floare bărbăți, Andrei Vilcea și Iosif Zilahi — floare femei, Constantin Ștefan, Paul Ghinju și Marin Ghimpușan — spada, Dumitru Mustăță — sabia, antrenor federal, Vasile Chelaru), își unesc tot mai mult eforturile pentru a realiza o astfel de modalitate. O asemenea tentativă promite să echivaleze cu o reușită, dacă ținem seama că în loturile de perspectivă ROMÂNIA DISPUNE DE MULTE TALENTE AUTENTICE, LA NIVELUL TUTUROR PROBELOR. Urșovici, Dinu, Heim, Ana Halchin, Magdalena Bartos (floare), Cărmăz, P. Szabo (spadă), Pop și Marin (sabie).

Prezența „noului val” în tot mai multe concursuri, în construirea reprezentanților lui de către elita antrenorilor noștri (în mod practic cedeții sunt pregătiți în comun cu seniorii), urmărirea îndeaproape a acestui proces de formare a generației care vine de întregul activ al federației, iată premise generatoare de optimism. Este gândul cu care încheiem aceste rânduri, care convingerea fermă că SCRIMA VA REUȘI SĂ SE SITUEZE ȘI ÎN VIITOR PE PRIMELE TREPTE ALE IERARHIEI MONDIALE.

La întrebarea dumneavoastră UN RĂSPUNS COMPETENT

DUMITRU MOISA din Buzeni: „Urmărit de mulți ani activitatea echipei de rugby din divizia B. N-am avut însă decât rareori ca un jucător din „B” să fi fost promovat, datorită calităților sale, într-o echipă care activează în prima divizie. Ceva mai mult, am aflat cu destul regret că multe din meciurile de „B” se caracterizează prin

întâlniri dure, care generează de foarte multe ori incidente, dispute mai puțin sportive. Cu alte cuvinte, nici spectacol sportiv, nici calitate. Atunci mă întreb: ÎN ACTUALA EI FORMA DE ORGANIZARE, DIVIZIA B DE RUGBY ISI MAI POATE OVEDI UTILITATEA? NU ÎNSEAMNĂ OARE, O RISIPĂ DE FORȚE, DE FONDURI ȘI MATERIALE?”

RĂSPUNDE INGINERUL VIOREL MORARU, MAESTRU EMERIT AL SPORTULUI, ANTRENOR PRINCIPAL AL ECHIEI GRIVIȚA ROȘIE

Divizia „B” la rugby!

„Observațiile tovarășului Dumitru Moisa din Buzeni sunt reale. Ele surprind ceea ce ne-am dat seama că este realitatea. În fond, divizia secundă trebuie apreciată ca un bun câștigat pentru sportul cu balonul oval, care trebuie păstrat. Dar, firește, aceasta nu presupune menținerea actualii structuri organizatorice a competiției, care își dăruiește continuu valoarea, pierzând din interes.

Cum să vedea eu — ca fost rugbyst, cu o îndelungată activitate competițională și actual antrenor — divizia B? Mai întâi, să limităm vârsta jucătorilor, la 25 de ani. Sot cot că de la vârsta juniorilor și până la această limită, un jucător cu posibilități reale se poate afirma, este în măsură să forțeze portile primei divizii. Am în vedere și un caz concret, cel oferit de Radu Demet, Valeriu nostru internațional a promovat în A, la vârsta de 21 de ani, venind de la o echipă din divizia secundă:

forului de specialitate. Printr-o serie de testări fizice și tehnice se va putea vedea în ce măsură jucătorii fac față competiției, răsând sarcinilor impuse de o disciplină dintre cele mai pretențioase. Cei care nu răspund probelor de control vor trebui să lase locul altora, mai tineri sau mai dotați pentru acest joc.

După aceea, sau paralel, în funcție de condiții, va trebui reconsiderată funcția de antrenor. Să recunoaștem sincer: în cele mai multe echipe din divizia secundă, absența unor antrenori cu o bună calificare se face acut simțită. Forțată de împrejurări, federația de resort recurge la foști jucători. Dar asta rămâne o improvizație, nu poate fi o rezolvare. Aici ar trebui să apară mai consistent sprijinul Institutului de Educație Fizică și Sport, care poate să trebuie să dea anual specialiști, antrenori cu o calificare corespunzătoare.

Sint convins că pe undeva soluțiile preconizate aici ar putea trezi nemulțumiri. Dar, pentru îmbunătățirea radicală a valorii rugbyului la nivelul diviziei secundă, conștientismul față de actuala situație nu pot fi decât dăunătoare. Cu curaj, cu spirit de inițiativă, divizia B de rugby — în prezent un fel de cenăscă — poate ajunge în scurtă vreme să-și justifice integral existența.

NOI CONSTRUCȚII SPORTIVE ÎN JUDEȚUL COVASNA

În următorii cinci ani se vor construi în județul Covasna mai multe obiective sportive, care vor contribui, în mod substanțial, la dezvoltarea mișcării de educație fizică și sport pe aceste meleaguri. În anul 1971 urmează a se da în folosință la Sf. Gheorghe o SALĂ DE SPORT. Tot în 1971 se va moderniza stadionul orașului. De asemenea, vor fi amenajate: un teren de fotbal în cartierul Simeria, terenuri de handbal, volei și o arenă de popice.

În anul următor, baza materială a sportului din județul Covasna se va dezvolta prin crearea unor complexe în orașele Baraolt, Covasna, Tg. Secuiesc și Intorsura Buzului.

precum și prin amenajarea de terenuri în comunele și satele cu o activitate sportivă mai susținută.

Demonstrăm de reținut este faptul că s-a stabilit că TOATE ȘCOLILE GENERALE DE 10 ANI SĂ AIBĂ CITE O BAZĂ SPORTIVĂ COMPLEXĂ cu teren de handbal, baschet, volei, piste și sectoare pentru atletism, ca și porție de gimnastică. Bazele sportive sășite urmează a fi dotate cu aparatură modernă.

Pentru anul 1972 este prevăzută ÎNCEPEREA CONSTRUIRII UNEI PISCINE ACOPERITE în orașul Sf. Gheorghe.

GH. BRIOTĂ, coresp.

UN CURS EXTREM DE UTIL ANTRENORILOR

Aproape 100 de antrenori de box din întreaga țară, sosiți la București, pentru o săptămână la CURSUL DE ÎNĂLȚĂȚARE A CUNOȘTINTELOR, au devenit elevi. Printre ei am văzut oameni cu reputație în sportul nostru cu mânuși, cum sunt antrenorii emeri Cristian Panaitescu, Ion Mihăilescu, Vasile Ștefan, G. Neașu, etc., de asemenea, plăcut, și revederea cu unii dintre boxerii care, de curând, au pus mânușile „în cuș”, și care au înscut cu pasiune, noua lor meserie de antrenori. Printre aceștia, constanțeanul Ion Dinu, brăileanul Ion Turcu, hunedoreanul Mihai Gheorghiu etc.

Desigur, nu toți elevii s-au remarcat prin cunoștințe tehnice, din acest punct de vedere cursul fiind eterogen. S-a observat faptul că unii dintre antrenorii n-au trecut prin faza de învățare a tehnicii, ceea ce a fost scopul constatării. Motiv pentru care antrenorii federați Ion Popa și Alexandru Văduș au insistat mult la lecțiile practice.

„Împărțiri pe grupe și pe perechi, cursantii Gheorghiu, E. Duda, T. Aci — A. Ștefan, P. Ambrus — C. Petcu, I. Dinu, I. Marin, V. Ștefan, I. Dobrescu, I. Chendrescu — C. Jeleșescu execută direct de stăruie cu ripostă și elemente de apărare cu ripostă la cap. Se repetă cu răbdare, până când execuțiile devin corecte. Despre calitatea cursului organizat de federație, despre cunoștințele înscute ale, au știut să-și spună părerea ctiva dintre participanți.

CRISTIAN PANAITESCU (Cimpina, Mureș): „Predarea lecțiilor o foarte potrivită și va folosi, sint sigur, antrenorilor. De când a început cursul, am avut posibilitatea să văd pe cel mai mult dintre colegii mei, lucrând practic. Experiența mea îndelungată mă face să afirm că pricerea, îndemnul, interesul, curiozitatea, încrederea multor antrenori SÎNTE ÎNSUȘIȚIENȚE PENTRU O PREDARE

CORESPUNZĂTOARE PREGĂTIRII MODERNE. Este un mare avantaj pentru cursanți.

La unii este evidentă lipsa de îndemnulare privind executarea procedeelor de apărare.” FLOREA STANOMIR (Cluj): „Din cei 90 de antrenori prezenți, prezenta la curs, 60 la sint tineri care n-au experiență. Dacă vor aplica în practică cele învățate aici, vor pune pe piciorul boxului în centrul mai puțin cunoscut în care activează. Pentru antrenorii mai în vârstă, cursul constituie un felicit prilej de reactualizare a unor procedee tehnico-tactice, neglijate mai ales la noi. Mă refer la faptul că atacurile prin escive, prin sădări de nivel răsuciri de trunchi la stânga și la dreapta, care în perioada anilor 1951-1955 erau considerate greșite, acum se află din nou, și pe bună dreptate, „en vogue” la noi, la lăru, hotărât, due la îmbogățirea arsenalului tehnic. Această opțiune a dus la eliminarea luptei de aproape, altă de spectaculoasă, dar despre care se spunea că e periculoasă. Asupra acestui element tehnic se insistă la cursul nostru, ceea ce mă face să sper că va reînvia pe tîngurile autohton.”

GEORGHE FIAT (Steaua): „Cel care predă boxul trebuie să fie SPECIALIST ÎN ADEVARATUL SENS AL CUVINTULUI. Unii dintre colegii mei prezintă acum în sală nu dețin secretul acestui meșier. E BINE CĂ AU FOST CONVOCATI LA BUCUREȘTI, DEOARECE COLEGUL CENTRAL ARE AȘTEPTUL POSIBILITATEA SĂ VĂDĂ PE CE TEHNICIENȚI CONTEAZĂ TARA, încotro trebuie să-și îndrepte sprijinul.”

ION POPA (antrenor federal): „Însistăm foarte mult pe însușirea corectă a poziției de luptă, pe corectitudinea loviturilor, a procedeelor de apărare. Ne gândim că în anul viitor să organizăm un curs atât numai pe predarea lecțiilor practice.”

Romeo CALARĂȘANU

CE SE ÎNȚIMPLĂ LA CRIȘU?

Recenta conferință a clubului sportiv CRIȘUL, Grada, a apărut la CRIȘU, în cadrul secției de box nu se situează la nivelul condițiilor și mai ales al cerințelor. Doi antrenori cu normă întreagă nu reușesc să realizeze o redresare a boxului din orașul de pe Criș, datorită în principal modului defectuos în care se efectuează procesul de selecție: se lucrează cu elevi aparținând unor școli profesionale, care — provenind din mediul sătesc — lipsesc luni de zile din localitate în timpul vacanțelor, întrerupându-și astfel pregătirea. De asemenea, antrenorii n-au dovedit suficientă înțelegere a necesității de a promova o serie de tineri, certări cu munca, cu disciplina, astfel ca până la urmă au fost nevoiți să renunțe la ei. Cu alte cuvinte, un timp pierdut, o experiență ratată, care a dus și la o înfrângere de natură psihică influențată negativ activitatea de ansamblu a secției.

În cuvîntul său, antrenorul Al. Bana a recunoscut faptul că în boxul orădean se înregistrează un regres. De la 25 de gale organizate în anul 1967, la 10 gale în anul 1970, deci 3. Din aprilie și până în decembrie a fost perfectat un singur meci, la Salcia. Doi

Au existat și unele trecătoare dificultăți materiale. Același antrenor însă pe antrenorii CRIȘUL, care nu s-au „bătut” la conducerea clubului pentru organizarea și mai multor competiții, pentru participarea la gale în județ și în afară de țară, în ultimă instanță, pentru popularizarea acestui sport foarte îndrăgit de tineret.

Așa stînd lucrurile, notăm cu destulă rezervă angajamentul încredințat de box de la CRIȘU, de a da doi campioni naționali la juniori, de a avea o comportare la nivelul tradiției în întrecerile seniorilor, de a pregăti o garnitură pentru divizia B... De bună seamă, acestea nu sînt obiective înălbinate, dar pentru realizarea lor se impune un cu totul alt stil de muncă, (T. ST.)

Doi dintre componenții de bază ai lotului reprezentativ, Năstac și Monea, asistați de antrenorul federal Ion Popa

Foto: Dragoș NEAGU

BASCHET

CONCLUZII ȘI MĂSURI ALE FEDERAȚIEI DUPĂ TURNEELE DE LA CONSTANȚA ȘI Tg. MUREȘ

Pe baza informărilor delegaților săi, F.R. Baschet a tras o serie de concluzii și a luat măsuri în urma disputării turneele divizionare A de la Constanța (masculin) și Tg. Mureș (feminin). Astfel, federația a precizat buna organizare asigurată de C.J.F.E.S. Constanța și comisia județeană de specialitate, factorii tehnici a meciurilor, calitatea arbitrajelor, atitudinea antrenorilor și a jucătorilor ca și numărul mare al spectatorilor. Excepții de la aceste aprecieri pozitive au făcut unele ofendări locale (ei au comitat greșeli, îndeplinite pe loc, care nu au influențat rezultatele întîlnirilor), jucătorii N. Pîșu (Politehnica București) și R. Marinescu (Politehnica Iași) și antrenorul P. Vasiliu (Politehnica Galați). Primul a avut un gest nesportiv pentru care a fost suspendat pe trei etape și a fost scos din lotul susținerii de selecționare în echipa națională până la îndreptare, al doilea, deși mai fusese sancționat, a protestat permanent la deciziile arbitrilor, motiv pentru care a fost suspendat pe două etape: ultimul a voierat și comentat în cursul partidei cu Politehnica București, fiind sancționat cu un ultim avertisment.

În ceea ce privește turneele

de la Tg. Mureș, el a scos în evidență corectitudinea exemplară și cunoașterea perfectă a regulamentului de joc de către numeroșii spectatori, care s-au încurajat echipa favorită în mod sportiv. Arbitrajul a fost bun, cu excepția celor prestate de V. Chiorescu (Cluj) și Gh. Ionescu (Oradea), calificat drept mediocre și ca atare, vor fi analizate de Colegiul central al arbitrilor. În plus, mai trebuie arătat că unele participante (Sănătatea Satu Mare, Mureșul Tg. Mureș) n-au mai arătat aceiași Joe de calitate ca la turneul de la București, ceea ce pune în lumină mari lacune în pregătire.

ATLETISM

VIORICA VISCOPOLEANU: ȚIN SĂ CONCURÉZ LA „INTERNATIONALE” ȘI LA C.E. DE LA SOFIA

Campiona noastră olimpică Viorica Viscopoleanu s-a reîntors recent din R.F. a Germaniei, unde a participat la un concurs de sală la Hamburg. După cum s-a anunțat, cu acest prilej ea a suferit un accident care a necesitat imediat un tratament medical. Interesați să cunoaștem amănunțit i-am solicitat Vioricăi Viscopoleanu câteva cuvinte.

„Încă înaintea concursului de la Hamburg am simțit dureri la unul din genunchii piciorului stîng (în urmă cu doi ani a mai avut o ruptură de fibre la mușchii similar al piciorului drept) dar cum și ceilalți colegi de antrenament resimeau asemenea dureri, nu le-am dat prea multă importanță. Le-am pus pe seama durităților podiumului de sărit din sala de la „23 August”. La Hamburg mi-am făcut înclîzirea pe o podea de ciment, după care am intrat direct în concurs. Se sărea, la lungime, pe un covor de cauciuc foarte elastic. Probabil că mușchii mei n-au rezistat trecerii imediate de la ciment la „cauciuc și gata întinderea!”

La a treia săritură, imediat după bătăie (aceasta se făcea nu în mod obișnuit, pe un prag de lemn ci tot pe covorul de cauciuc) MI-AM SIMȚIT MUȘCHIUL STRĂPUNS DE O DURETE ASCUTITĂ. În acest moment am greșit! În loc să fi renunțat la concurs, din dorința de a răspunde prieteniei cu care m-au susținut cele câteva mii de spectatori, am continuat întrecerea executînd încă o săritură, fapt care mi-a agravat accidentul. Organizatorii, sesizînd situația, au luat legătură cu prof. dr. Langraf, șeful clinicii de ortopedie din Meinz, care mă mai tratase și în 1969. Am plecat la Meinz unde am fost primită

cu multă efuziune de acest reputat medic și de soția sa. Imediat am și fost supus unui tratament medical și după o săptămîna de îngrijiri atente, APROAPE CA NU MAI SIMȚ NICI O DURETE. Prof. Langraf mi-a recomandat, în continuare, odihnă, după care voi continua cu antrenamentul ușor.

Din acest motiv, regret dar nu voi putea lua parte la campionatul republican al seniorilor, la sfîrșitul acestei săptămîni. Dacă lucrurile vor evolua normal, ȚIN SĂ CONCURÉZ LA „INTERNATIONALE” DIN 20 SI 21 FEBRUARIE ȘI APOI, BINEÎNTELES, LA CAMPIONATELE EUROPENE DE SALĂ DE LA SOFIA.

În ceea ce privește această ultimă competiție, am de a-părat titlul de campionă cucurînd anul trecut la Viena și toamă de aceea nu vreau să mai risc nimic, pentru că de acest sezon mi-am legat așteptările și așteptările...

Clasamentul general: 1. SEC-TORUL I — și câștigător al „Cupelor Catezătorii” 81 p. 2. Sectorul I (59 p). 3. Sectorul 2 (23 p).

Notind numele câștigătorilor (Mihai Dinu și Andrei Cosmin — 33 m bras trebuie să scoatem în relief, în același timp, interesul pentru mobilizarea acordată de către sectorul 5 (prin profesorele de educație fizică Eliza Visulescu și Elena Gulescu).